

noget spillerum for de her politiske fortolkninger. Og så kan vi for det tredje i de principielle sager, hvor eksempelvis indre markedshensyn og miljø eller indre markedshensyn og arbejdstagerrettigheder støder sammen, sørge for, at vi har en klar linje på forhånd og så intervenere. Og Danmark har interveneret flot i Vaxholmsagen, det må jeg sige. Men det kunne vi gøre i mange andre sager. Jeg tror også, at der efterhånden er mange jurister, der har den opfattelse, at det burde man gøre.

Det interessante er, at hidtil er disse overvejelser sket alene mellem embedsmænd. Det, der er det nye, er, at vi foreslår, at det kommer herind i Folketinget, så vi diskuterer mellem regering og Folketing, om der skal interveneres.

Kl. 10:49

Formanden:

Så er det hr. Jesper Langballe for en kort bemærkning.

Kl. 10:49

Jesper Langballe (DF):

Det er et uskønt syn, når Europas regeringschefer rotter sig sammen indbyrdes imod deres egne befolkninger, herunder vores egen, som man er blevet enige om mellem regeringscheferne skulle snydes for en folkeafstemning, fordi det ville være alt, alt for farligt; det kunne jo gå hen at blive et nej.

Jeg synes, at mellem det tidspunkt, hvor de ministerielle jurister havde udtalt sig, havde udført deres bestillingsarbejde, og det tidspunkt, hvor de politiske afgørelser blev truffet, var der sådan en periode, hvor hr. Svend Auken på en udadtil meget overbevisende måde sagde: Vi er ikke så skræksikre, vi vil overveje det her meget nøje. Der var ganske vist onde tunger, der sagde: Rend og hop! Den beslutning har været truffet længe, hr. Svend Auken udtaler sig bare sådan, fordi det socialdemokratiske vælgerkorps er delt.

Nu vil jeg gerne spørge hr. Svend Auken, hvordan det forholder sig med det – vi kan jo lige så godt få tingene på bordet – og om hr. Svend Auken også synes, at det er et uskønt syn, når regeringscheferne rotter sig sammen mod deres egne befolkninger.

Kl. 10:50

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:50

Svend Auken (S):

Hr. Langballe skal jo lægge mærke til, at vi netop var i en meget grundig proces, som jeg gerne

tager medansvaret for, hvor vi ikke bare gennemgik alle de juridiske argumenter med justitsministeren i et meget indgående samråd, men også tog de politiske aspekter ind. For jeg mener, at spørgsmålet om folkeafstemninger eller ej aldrig har været en mekanisk juridisk afgørelse i Danmark; der har altid været et betydeligt element af politik i det, og det skal man tage hensyn til.

Det politiske spørgsmål var: Var der så afgørende forskel på forfatningstraktaten og den nye Lissabontraktat, at man kunne sige, at projektet havde ændret karakter, så der ikke længere var et politisk behov for en folkeafstemning? Og det var det, vi gennemførte grundige høringer om, gennemførte grundige diskussioner af, inden vi traf afgørelsen. Men vi tog et skridt yderligere: Inden statsministeren tog ned og skrev under på Lissabontraktaten, havde vi en lang debat her i Folketinget, så det var ikke bare sådan, at han som statsminister rottede sig – i hr. Langballes terminologi – sammen med andre. Det var sådan, at han efter en lang og grundig debat i Folketingssalen, hvor vi stemte om, om der skulle eller ikke skulle være en folkeafstemning – ja eller nej – tog derned og sagde ikke alene ja, men som også på Danmarks vegne sagde, at der ikke skulle være en folkeafstemning om det. Så jeg synes faktisk, at det var en ret flot proces. Man kan være uenig i konklusionen, men processen kan man i hvert fald ikke kritisere.

Kl. 10:52

Formanden:

Det er hr. Jesper Langballe for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 10:52

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil spørge: Hvor mange detaljer i Lissabontraktaten skal man studere grundigt for at afgøre spørgsmålet om, om der er tale om suverænitetsafgivelse eller ej? For man kan jo godt hævde – det synes jeg man kan hævde med nogen ret – at vi, siden Krag i 1972 sendte medlemskabet til folkeafstemning, har oparbejdet en tradition i Danmark for, at alle vigtige traktater kommer til folkeafstemning. Men der er i hvert fald én ting, der er givet, og det er, at det ligger granitfast, at er der tale om øget suverænitetsafgivelse, så skal det til folkeafstemning.

I den mellemliggende periode, hvor den politiske afgørelse i hvert fald stadig væk ikke var formelt truffet, kunne hr. Svend Auken tilsyneladende godt under vores debat her i Folketingssalen forstå det synspunkt, at det er det nemme